

2111

פ ר ד ט ר ל ק ו ל מ ט י 8/8

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
שהתקיימה ביום ב', כ"ד בחשון תשי"ח - 18.11.57 בשעה 08.30.

השתתפו: ב. אזוביה - מ"ס היו"ר
י. בדר
ש. הלל
ז. ורהפטיג
י. כהן
ש. רוזנברג

מוזמנים: ח. כהן - היועץ המשפטי
ס. אלון - משרד המשפטים
ה' רוזנטל - משרד המשפטים

ה' מינץ - היועץ המשפטי של משרד התחבורה
(בדיון על סעיף 3 בסדר-היום)
ה' בר - משרד התחבורה (בדיון על סעיף 3)
ה' הירשברג - משרד התחבורה (בדיון על סעיף 3)
י. גיא - משרד המשטרה (בדיון על סעיף 3).

סדר-היום: 1. לחוק לתיקון דיני הראיות (חקירת עדים);
2. חוק לתיקון סדרי הדין הפלילי (שופטים חוקרים);
3. חוק לתיקון פקודת התעבורה.

מ"ס היו"ר ב. אזוביה: אני פותח את הישיבה.

ח. כהן: אני מציע להעביר לוועדת משנה את חוק ההתיישבות.
אני חושב שהועדה אשר טיפלה בחוק המזונות והסעד מתפנה עכשיו ותוכל לקבל על עצמה תפקיד זה.

הנחלט: לקבל את ההצעה להעביר את חוק ההתיישבות
לוועדת משנה. ועדת המשנה תהיה מורכבת מה"ה
ב. אזוביה - יו"ר, ש. הלל, ז. ורהפטיג,
ח. רוזנברג, י. בדר וי. קליבנוב.

1. חוק לתיקון דיני הראיות (חקירת עדים).

סעיף 1.

ח. כהן: מכיון שחוק ראיות כוזבות נמצא עדין בשלב של קריאה ראשונה, אני מציע שנכתוב: "בית משפט פושט פושטותו בחוק בת-המשפט, תשי"ז-1957".

הוחלט: לקבל את הצעת היועץ המשפטי האזרחי לכתוב:
"בית-משפט כמשמעותו בחוק בתי-המשפט תשי"ז-
1957".

טעין 2.

ז. ורהפטיג: יש לי ספיקות בקשר לניסוח הטעין. בחוק הראיות
אין זה נאטר בצורה כל כך פסקנית, אלא ש
נאטר "רשמי בית-המשפט".

אינני גורס את שיטת חקירת העדים הנהוגה מצלנו,
אבל אין אנחנו באים לשנותה בחוק זה, ואינני בעד. זה שנכניס טלמי על
גבי טלמי. אם אנחנו עוברים לשיטה של חקירת העדים על-ידי השופט, כי
אז אני בעד זה שהשופט יוכל להפסיק את החקירה והכל בידי השופט. אבל
אם אנחנו נאחזים בשיטה האנגלית של ביהול החקירה על-ידי הצדדים,
אינני רואה מדוע אנחנו צריכים לתת את הסמכות הזאת בפורש לשופטים,
דבר המאפשר להם להפריע לצדדים בחקירת העדים. טלילא הם עושים זאת.
אם נדון על עצם השיטה, אהיה בעד שינויה, כי אני חושב שחקירה על-ידי
הצדדים צריכה להיות משנית, והחקירה העיקרית צריכה להיות בידי בית-
המשפט. אבל כאן אני חושב שהטלמי הזה פוגם מאוד.

ש. רלונברג: אינני מסכים עם חבר הכנסת ורהפטיג. אני בעד
השיטה הקיימת של ביהול החקירה על-ידי הצדדים.

בחלק הראשון של הטעין טרובר על שאלת הרלוונטיות,
והחידוש הוא בכך שבטקסט שהשופט צריך לחכות עד שהצד השני מעורר את שאלת
הרלוונטיות, הוא יכול להפסיק את החקירה טעטו. יש בכך חזרה לשיטה
שבה רוצה ח"כ ורהפטיג.

גם בנוגע לחלק השני, נאטר להפחדה, עלבון או
כיוש, אם הכוונה היא שבית-המשפט יוכל לעורר את העניין גם במקרה שאין
התנגדות מצד אחד הצדדי, כי אז זה שינוי של השיטה ואני מתנגד לכך.
יתכן שהצד השני אינו מתנגד לדברים שאינם רלוונטיים מטעמים שלו, ואינני
יודע אם צריך אז לאפשר לבית-המשפט להפסיק את החקירה.

י. ברר: מה אנחנו רוצים להשיג בסעיף זה? אנחנו רוצים
שחקירה של עד לא תמשך עשרה ימים. אנחנו רוצים
שכאשר עד הוא בן 50 לא ישאלו אותו אם הוא כשהיה בן 18 עשה דבר זה
או אחר. אנחנו רוצים שהחקירה לא תהפוך לדיון פוליטי.

אולם הקושי הוא בכך שכאשר השופט שומע את השאלות,
הוא אינו יכול לדעת אם הן רלוונטיות או אי-רלוונטיות, בעיקר כאשר הטרובר
בחקירה נגדית, כי דוקא אז יש עניין להציג את השאלה שלא בצורה ישירה.
והשופט, כל זמן שאינו יודע מהי הכוונה של השאלה, אינו יכול לדעת אם
היא רלוונטית, והוא אינו יכול לשאול אותי על כך בנוכחות העד; או
שהוא מאמין או שהוא אינו מאמין לי.

הקושי השני הוא בכך שבניסוח המוצע שוללים את
החקירה על טהיטנות העד. כך אני מבין זאת, ויש חשש שכך גם השופט יבין זאת.
כתוב "דברים העומדים להכרעה". זה יכול להיות נוגע גם לדברים רלוונטיים,
אבל שאינם עומדים להכרעה.

אשר לטלים "שיש לדעתו טעם הפחדה", אני חושב
שיש הפחדה שהיא לגיטימית בחקירה. גם בנוגע ל"הטעיה" יכולה להיות כוונה
לגיטימית להטעות עד בנוגע לכוונת השאלות, שלא ידע אם הן טובות או רעות
לפלוגי.

י. בדר: ודאי שאין מקום לעלבון. אבל ביוש - זה דבר אחר. אני חייב לבייש את העד אם זה ענין של טהיטנות, או אם הוא שיקר.

אשר לטלים "אינם בוגנים או אינם לענין", אינני חושב שאיזה יהיה דבר שהוא לענין יכול להיות בלתי הוגן. המשפט הוא שדה-קרב, שבו צריך לשטור על כללים מסויימים. ואני חושב שהטלים "אינם הוגנים" אינן במקומן.

אני בעד זה שנכתוב כי השופט רשאי לעשות זאת, ולא נחייב אותו לעשות זאת. כל הפרוצדורה שלנו בנויה על שיקול דעת כזה, ואינני מתנגד לכך שנשנה את השיטה המקובלת אצלנו בענין זה, אבל כל זמן שזוהי השיטה, יש להשאיר את המלה "רשאי".

למעשה, המעיף הזה לא ישנה שום דבר בטציאות, בין שננסח אותו כך או אחרת. שופט שרוצה להיות פעיל, יש לו גם היום אמצעים מספיקים לכך. ושופט החושב שתפקידו, כפי שאומרים, "לשטוע את המשפט", ימשיך לשטוע אותו בלי התערבות אקטיבית. מה שרוצים להשיג על-ידי מעיף זה יושג רק על-ידי הקטת לשכת פרקליטים. כי בדרך כלל רק בדיעבד אפשר לדון אם עו"ד עשה דבר בלתי הוגן בשאלותיו, חרג מהמטגרת וכו'. ואני חושב שזוהי החומה הטבטיחה שה"בריסטר" האנגלי, שיש לו טכניות הרבה יותר רחבות מאשר לעו"ד בארץ, ישטור על סייגי טוסר, הוגנות ואתיקה מקצועית, אפילו סייגים כל כך עדינים שאנחנו איננו מרגישים בהם כלל. כל זמן שעו"ד אינו עוסד בפני סיכון שבעד התנהגותו יפגע על-ידי חבריו למקצוע - לא נשנה את הדבר.

אני הייתי מנסח את המעיף כך: "בחקירת עד בבית-המשפט רשאי בית-המשפט לאסור כל חקירה שלדעתו איננה לענין או אינה נוגעת לדבריהם העובדיים להכרעה, או שאינה חקירה הוגנת לגבי טהיטנות העד, או שיש בה לדעתו טשום עלבון, הפחדה, הטעיה או ביוש שאינם לענין". מאחר שהניסוח חל גם על חקירה ראשית וגם על חקירה נגדית, הייתי מוסיף מעיף האוסר שהוראה זו באה להוסיף על אותן ההגבלות הקיימות בחוק, על מנת שלא ינוצר רושם כאילו אנחנו בוחנים אותן הזכויות בחקירה ראשית, כמו בחקירה הנגדית.

ח. כהן: אני מסכים לרוב הדברים שאמר ח"כ בדר, ובעיקר לכך שאין בהוראה זו טשום חידוש. על כל פנים, אם נכתוב "רשאי", כפי שהיה בהצעת החוק שהממשלה פירסמה ברבים לפני כמה שנים, כי אז זה יסקף בדיוק את הטצב המשפטי הקיים היום.

מדוע נחפזה הממשלה להקדים את המעיף הזה ליתר המעיפים בהצעת חוק הראיות? מפני שאחרי משפטים שהיו בזמן האחרון, נוצר בזיכור ובממשלה רושם כאילו השופטים אינם שמים לב במידה מספקת לאותה סטכות אשר למעשה ישנה בידיהם. בעצם החוק הזה טכוון לשמש כעין תזכורת לשופטים שאננם יש בידיהם סטכות זו והם חייבים להשתמש בה. לכן באה גם לשון הציווי שהממשלה הציעה, במקום המלה "רשאי".

לא היה בכוננת המציעים להוציא את האפשרות של חקירת טהיטנות מטטגרת הדברים הרלוונטיים. וראיה לכך שבחוק הראיות, באחד המעיפים שהיו קודמים למעיף זה, יש הוראה מפורשת כי טהיטנות העד היא שאלה הנוגעת לענין תפיד. גם אינני מתנגד לכך שכדי למנוע טפיקות נזכיר זאת כאן במפורש.

כמו-כן הייתי מקבל בקטחה רבה אילו היתה הוועדה מוסיפה כי לא רק שבית-המשפט רשאי לעשות מה שנאמר כאן, אלא שחקירה כזאת שבית-המשפט רשאי לאסור אותה, תהיה עבירה על המשטעת המקצועית טצד עורך-הדין, או כפי שאנחנו נוהגים לאמר: עבירה שאינה הולמת את כבוד המקצוע. אני חושב שבכך געשה דבר גדול, ולא יהיה זה החוק הראשון שיקבע עבירה משטעית כזאת. במעיפים 16 ו-17 של פקודת עורכי-הדין יש דברים שהחוק קובע במפורש שהם טהוויים עבירה משטעית, שהטועצה המשפטית או לשכת

ח. כהן :

הפרקליטים שתבוא במקומה, יוכלו להטיל עליהם עונש. הייתי טקדט הוראה כזאת גברכה, מפני שאם כי התנהגות כזאת יכולה לשמש עילה לערעור, הרי לסעשה החוק הזה הוא חסר סנקציה, כי החקירה הבלתי הוגנת או הבלתי רלוונטית יכולה להתפרסם בינתיים, ואז מה יועיל הערעור.

אני חושב שיש הפחדה ויש ביוש שהם לענין, אבל אינם הוגנים, ואעפ"י יש להם לענין, אפשר לאמר את אותם הדברים בצורה הוגנת או בצורה בלתי הוגנת. לכמה עורכי-דין אצלנו אין אותו חוש ואותו טקט אנושי פשוט ביותר, שישים לבם גבולות בביטוי. לכן אני מציע שלא לטחוק את הכלים "שאינם הוגנים".

ש. רוזנברג : אני מציע: "בחקירת עד בבית-המשפט אסורה כל חקירה שאינה לענין או אינה נוגעת לדברים העוסדים להכרעה בהליך שהוא דן בו או שיש בו לדעת בית-המשפט טעום הטעייה, הפחדה וכו'".

אם כי אני מסכים שבין שנכניס את הטלה "רשמי" ובין שלא, התוצאה תהיה אותה, הרי אני חושש שהכנסתה תשמש עילה בידי השופטים שלא להשתמש בסמכות הזאת. סאיך אינני רוצה לאמר שהשופט חייב בטקדים כאלה להפסיק את החקירה. בנוסח זה פירוש הדבר שיש לבית-המשפט שיקול דעת.

גם אני אינני מוכן לוותר על הכלים "שאינם הוגנים". זה יותר חשוב מאשר "שאינם לענין", מפני שלגבי דברים שאינם לענין, השופט יוכל להפסיק את החקירה.

י. בדר : על כל פנים, הטלה "כיוש" אינה נראית לי. יכולה להיות שאלה שיש בה ביוש והיא חשובה לענין.

ח. כהן : אני מציע בנוסח זה: "בחקירת עד בבית-משפט לא ירשה בית משפט כל חקירה שלדעתו אינה לענין הנידון או אינה הוגנת; ובפרט לא ירשה בית-משפט חקירה שיש בה טעום עלבון, הפחדה, הטעייה או ביוש שאינם לענין ושאינם הוגנים. בטעיף זה "הנידון" - לרבות שהיטנות העד".

י. בדר : אני מציע להשאיר את הטלה "רשמי".

הוחלט : לקבל את הצעת היועץ המשפטי האגטרות לבסח את הטעיף כך: "בחקירת עד בבית משפט לא ירשה בית משפט כל חקירה שלדעתו אינה לענין הנידון או אינה הוגנת; ובפרט לא ירשה בית-משפט חקירה שיש בה טעום עלבון, הפחדה, הטעייה או ביוש שאינם לענין ושאינם הוגנים. בטעיף זה "הנידון" - לרבות שהיטנות העד".

הסתייגות לי. בדר ולז. ורהפטיג.

2. חוק לתיקון סדרי הדין הכלילי (שנעשים חוקרים).

ח. כהן :

אני רוצה לקבל אישורכם לשתי תוספות שהכנסנו בחוק זה. בטעיף 39 הכנסנו הוראת טעבר בעקבות חוק בתי-המשפט: "החלה חקירה טוקדמת או חקירה בסיבת טוות לפני תחילתו של חוק זה, רשמי טי שהתחיל בחקירה הטוקדמת או בחקירת סיבת הטוות, הכל לפי הענין, להוסיף ולחקור לפי הדין שהיה קיים ערב תחילתו של חוק זה, ולא תישטע טענה

חוק לתיקון סדרי הדין הפלילי
(שופטים חוקרים).

ח. כהן :

"שלפי הוראות חוק זה לא היתה סמכות לחקור או שהיה פגם בחקירה".

כמו-כן הכנסנו בטעיה 38 כשה תיקונים בפקודת
הפרוצדורה הפלילית (שפיטה על פי כתב אישום). אלה תיקונים הנובעים
מביטול החקירה המוקדמת,

בטעיה 37 מחקרו גם את טעיה 74 לפקודת הפרוצדורה
הפלילית (שפיטה על פי כתב אישום), זהו הטעיה אשר קבע כי לאטמת עובד
טדינה דרוטה הסכמת היועץ המשפטי, מאחר שלפי החוק החדש בעטה כל האישור
על-ידי פרקליטי הסחור בלבד.

הוחלט: לקבל את שלושת התיקונים שהוכנסו על-ידי
היועץ המשפטי.

3. חוק לתיקון פקודת התעבורה.

ה' סיני: לאחר שהתיקונים האלה יאושרו על-ידי הכנסת,
בכוונתנו להציע למשרד המשפטים בוסח חדש של
החוק, בהתאם לטעיה 16 לפקודת סדרי השלטון והמשפט.

טעיה 1.

הוחלט: לקבל את הטעיה ללא שינוי.

טעיה 2.

ה' סיני: רשות הרישוי באה במקום שה שנקרא עד עכשיו הרשות
לשטן רשיונות. השינוי בטעיה זה הוא בתוספת "לגבי
כל שטח הטדינה או חלק ממנו".

הוחלט: לקבל את הטעיה ללא שינוי.

טעיה 3 (החלפת טעיה 3).

ה' סיני: לפי הנוסח שהיה קיים עד עתה, ספיק היה לטעון כי
אדם קיבל אי-פעם רשיון למכוניתו, כדי שיוכל
לנהוג בה לעולם ועד. הנוסח המוצע עתה הוא "אלא אם יש עליו רשיון תקף".
השינוי השני הוא לגבי הטלים "כל דרך שהיא". לפי הנוסח הקודם התברר
שהיו מקרים של אסונות שקרו תוך כדי נהיגה בשטחים שלגביהם היה ספק אם
הם דרך ברשות הרבים.

ז. ורהפטיג: מה פירוש "לא יניח". מהי סידת ההתנגדות שהיא
צריך להוכיח כדי שלא יהיה בר-עונשין?

כתוב פה "ויש עליו רשיון". האם אין צריך להגיד:
"ויש עליו רשיון לאותו אדם"?

ה' סיני:

בקשר לנוסח "לא יניח", אני חושב שמוטב לסטוך בענין זה על השופטים, אבל אם חברי הועדה עומדים על כך, אנחנו מוכנים לסטוך בענין זה על שיקול דעתה של הועדה.

אשר לשאלה השניה, הרשיון מוצא לגבי הרכב, ואין זה חשוב מי נוהג בטכונית.

י. כהן:

אם אוסרים "לא יניח", זה מטיל אחריות על בעל הטכונית, מפני שפירוש הדבר שאסור לו לסטור את טכוניתו למי שאין לו רשיון נהיגה, ואם הוא עושה זאת, זה על אחריותו.

ש. הלל:

"לא יניח" פירושו שבעל הטכונית חייב לנקוט אמצעים סבירים כדי שאי-אפשר יהיה לטישהו אחר להשתמש בטכוניתו, ואני חושב שאין אנו צריכים להטיל זאת על בעל הטכונית. לדעתי, צריך לכתוב "לא ירשה". כי אם כותבים "לא יניח", יודע מה הם האמצעים הסבירים למנוע שיטוש בכלי רכב על-ידי מי שאין לו רשות לשיטוש בו.

אשר לסלים "בכל דרך שהיא", יש בכך הכבדה שאינני יודע אם אפשר יהיה לעמוד בה במשקים חקלאיים. אם צריך להסיע כל עגלה שמשתמשים בה בתוך המשק, כדי לקבל עליה רשיון בחיפה - אי-אפשר יהיה לעמוד בזה, כל ישוב יצטרך להסיע את העגלות ודברים דומים, שאינם טיועדים לנסיעה בכבישים, לסקומות המרכזיים בהם נמצאים טרנזיטרישוי, כדי לקבל עליהם רשיונות.

ז. ורהפטיג:

חושבני שצריך היה לאמר: "לא ינהג אדם רכב ולא יניח לאחר לנהוג ברכב שברשותו, אף אם יש לו רשיון נהיגה, אלא אם נרשם הרכב - "וכו'".

ה' בר:

דבר זה נאטר בסעיף אחר. כאן אנחנו רוצים להשיג שני דברים. הדבר הראשון הוא הגנה על האזרח. במידה שיש ביטוח חובה, הוא אינו מכוסה במקרה שאין רשיון על הרכב, וחשוב מאוד שרכב הנמצא בתנועה יהיה לו רשיון, מבחינה זו של ביטוח צד שלישי. הדבר השני הוא שאנחנו טוענים כי הרכב צריך להיות בטבע תקין לתנועה, וזה נקבע על-ידי סתן הרשיון לרכב. לצורך זה אין זה מסנה מי הוא בעל הרכב. בסעיף אחר נאטר כי אסור לאדם לנהוג כל רכב שהוא, גם אם לרכב יש רשיון, כאשר לנהוג אין רשיון נהגות.

ח. כהן:

לשאלה של "לא יניח" או "לא ירשה": לגבי "ירשה" יש צורך במשהו אקטיבי; לגבי "יניח" טספיקה סבילות פאסיבית. אני מניח שגם בית המשפט יפרש את המונח כך שטספיקה סבילות פאסיבית, טספיק שכלי הרכב שלו יגיע לידי אדם אחר, כדי שתהיה כאן עבירה.

ט"ם היו"ר ב. אזניה:

אז נשאלת השאלה של ח"כ הלל: מה צריך אדם לעשות כדי שלא יאשימו אותו בכך שהניח לאחר לנהוג ברכב שלו.

ח. כהן:

הייתי מציע להוסיף כאן הוראה שיש לנו גם בחוקים אחרים: לא ישא אדם באחריות פלילית אם נקט בכל האמצעים הסבירים כדי למנוע את העבירה.

ש. הלל:

אי-אפשר יהיה לעמוד בזה.

ט"ס היו"ר ב. אזניה: החשש שלי הוא שיש קלות דעת בעניני סכוניות. אולי אין נותנים רשות לטישהו לנהוג ברכב, אבל משאירים אותו בטצב כזה שכל אחד יכול בעצמו לקחת את כלי הרכב. לכן הייתי מעדיף להשתמש בטלים "לא יניח".

ש. הלל: לדעתי, זה יותר טדי חסור. אולי צריך אז לקבוע מה הם האמצעים בסבירים שיש לבקוט בהם.

ט"ס היו"ר ב. אזניה: לבעיה של "ככל דרך שהיא", אני חושב שאם נוסיף לאופנים ותלת-אופנים גם עגלה, נפתור את השאלה.

ש. הלל: ומה דינה של עגלה כשהיא רתומה לטרקטור? אני מוכן להסכים לכל כלי רכב הטונע באופן עצמי, אבל לא לעגלה נגררת.

ה' בר: אין סביאים עגלות, ואפילו לא - טרקטורים, לשרדי הרישוי. בכל איזור חקלאי מסדריים, בהתאמה עם הועדים הסחוזיים ומוצאות איזוריות, ימי מבחן. חוליות בוחנים טביעות אליהם ועורכות את הבחינה. אין זה כך שצריך להביא את העגלה טאילת לחיפה. מבחנו טביעים לכל מקום ועורכים שם את המבחן.

ו. ורהפטיג: מדוע אתם מוציאים אופנים ותלת-אופנים ולא - שרכבה רתומה לבהמות?

ה' סינץ: מכיון שהרישוי לגבי אופנים ותלת-אופנים נעשה על-ידי הרשויות המקומיות ולא על-ידי משרד הרישוי. עגלה, אפילו אם היא רתומה לסוס, דינה כדין סכונית, כי אין היא סכונסה על-ידי חוקי העזר של הרשויות המקומיות, כמו אופנים ותלת-אופנים.

הייתי מציע לפחוק את המלים "בטעיף זה, רכב למעט אופנים ותלת-אופנים שאינם מנועיים", ובמקום לכתוב "שניתן על-ידי רשות הרישוי", לכתוב "שניתן לפי חוק זה". כי אם לא כן, אני חושש שהאיטור על אופנים ותלת-אופנים יהיה סוגבל לרשויות מקומיות שחוקו חוקי עזר לגבי אופנים ותלת-אופנים.

ש. רוזנברג: אפשר להשאיר לשר התחבורה לקבוע בתקנות כי אין צורך ברשיון בכל מקום שיש חוק עזר לגבי אופנים ותלת-אופנים, ובטעיף זה אפשר למחוק את המלים "למעט אופנים ותלת-אופנים".

ש. הלל: אם נותנים לכל כלי רכב רשיון כאילו הוא טיעוד לרדת את הקסטל, והוא צריך לעמוד בכל התנאים הדרושים בכך, גם אם הסדובר בעגלת-חצר בטשק, הרי זוהי גזירה שטרבית הציבור החקלאי לא יוכל לעמוד בה.

ה' סינץ: שר התחבורה יכול לשחרר מזה, לפי סעיף 4(2) (ב), אם קיים מצב כפי שמתאר אותו ח"כ הלל.

ש. הלל: האם אתה יכול להבטיח ששר התחבורה יתן את הפסור הזה?

ט"ס היו"ר ב. אזניה: אני בדעה שצריך להיות איטור כללי, וצריך להיות היתר במקרים יוצאים מן הכלל, שייקבע לא בחוק אלא בתקנות.

ה' בר:
בטוֹך עשר שנים שאני עוסק בענין זה, לא היתה אף פניה אחת על הכבדת-יתר בענין זה. הדבר קיים כל הזמן. בטציות כמעט ואין טסק שכלי הרכב שלו אינו עובר פעם ביום, פעם בשבוע-שבועיים, בכביש בצורה זו או אחרת. אנחנו לפעמים בותנים רשיון לרכב שאינו בטצב תקין, אם הוא בסדר מבחינת הבטיחות. לשר התחבורה יש תמיד אפשרות להתקין תקנות, אם יש פניה של גוש משקים באיזור מסוים ששם יש בכך הכבדת-יתר, כפי שאנחנו עושים לגבי רכב יותר רחב, שאנחנו אז מחייבים אותו לנסוע עם ג'יפ לפניו.

י. ביא:
המצב שתיאר אותו ח"כ הלל, בטציות בראה אחרת. הטציות היא שכל כלי הרכב האלה יוצאים לדרך, ואז מתחילות הצרות. ויש הכרח להסדיר את הדבר.

ז. ורהפטיג:
אני חושב שצריך לכתוב כי רכב וטרובה זה אומר דבר.

הנחלט: 1. לקבל את ההצעה למחוק את הסיפא של הסעיף האוסרת "בסעיף זה, רכב - לטעם אופניים ותלת-אופניים שאינם סנועיים".

2. לקבל את ההצעה לכתוב במקום "שניתן על ידי רשות הרישוי" - "שניתן לפי חוק זה".

3. לקבל את ההצעה להשאיר ברישא של הסעיף את הפלים "לא יניח", בהוספת ההוראה האוסרת: "ובלבד שלא יהא בעל כלי רכב אחראי לפי סעיף זה אם הוכח שנקט בכל האמצעים הסבירים בכדי שאחד לא יוכל לנהוג בכלי הרכב".

הסתייגות לש. רוזנברג: למחוק את התוספת האוסרת: "ובלבד שלא יהא בעל כלי רכב - -".

הישיבה ננעלה בשעה 13.15.